

GERARD DE WAGT

‘De schoonheid van de siert

Als we Gerard de Wagt (65) spreken, is hij net een paar weken met pensioen. Het stof van de feestdagen is neergedaald en langzamerhand wordt hem duidelijk wat dat nou betekent: niet meer werken. Zeer tot zijn verrassing kan hij zijn passie – want dat is zijn werk altijd voor hem geweest – redelijk goed loslaten. ‘Ik ga met een andere blik 2012 in.’

Tekst: Monique Ooms
Foto: René Faas

Gerard de Wagt is een kind van net na de oorlog; hij werd geboren op 13 december 1946 in Hillegom. Zeer tegen de trend van die tijd in, was hij thuis het enige kind. “Mijn vader runde een brandstofhandel en we hadden het goed, het ontbrak ons aan niets. Veel klanten waren bollenkwekers. Zij hadden brandstof nodig voor de heestook van narcissen, maar natuurlijk ook om de schuren vorstvrij te houden.” Een groot deel van zijn jeugd bracht Gerard door in het gezin van de familie Seijssener dat uit twaalf kinderen bestond. “Ik speelde, at en sliep daar de meeste tijd. Eigenlijk was ik het dertiende kind.” Zijn jeugd bracht hem levenslessen bij waar hij nog elke dag profijt van heeft, stelt Gerard. “Ik leerde delen en snel tevreden te zijn. Bovendien leerde ik al snel hoe ik mijn rol en positie moest innemen in een groter gezelschap.” Hij heeft geen moment het idee gehad om de brandstoffenbusiness in te gaan. “De sierteelt had altijd al mijn interesse. De familie Seijssener verkocht bloemenslingers langs de weg en zat ook in de bloemen. Verder hielp ik mijn vader graag in de tuin en de nodige kennis en familieleden waren actief in de bollensector. Ik kreeg die liefde voor het product als vanzelfsprekend mee.”

EXPORT

Na de middelbare tuinbouwschool had hij een droom. “Ik wilde bollenreiziger worden. Ik vond dat ik wel aardig kon praten en dacht ook wel te kunnen verkopen, dus meldde ik mij bij exportbedrijf Lievaart in Naaldwijk.” Hij deed er van alles – vooral werk in de kas – maar verkocht er ‘nooit ene bol’. “Er was geen klik met dat bedrijf, ik heb er niet lang gewerkt.” Veel beter ging het bij Boot & Co Export in Voorhout waar hij op kantoor zat en onder andere de export voorbereidde. Na een reorganisatie kwam hij terecht bij Anton Nijssen & Zn. NV in Santpoort. “Daar heb

ik 12,5 jaar met veel plezier gewerkt. Ik begeleidde de volledige export naar 29 landen over de hele wereld. Dat was ontzettend leuk. In die tijd – de jaren 60 en 70 – gingen er boten vol gladiolenkralen naar Brazilië voor de start van Holambra. Verder was ik vaak op stap met klanten, leerde mijn talen spreken en breidde mijn netwerk uit. Het was jammer dat de zaak failliet ging.”

.....

‘Bomen, bloemen en bollen zijn volledig versnipperd. Het is altijd mijn wens geweest om te groeien naar één krachtige, Nederlandse keuringsorganisatie’

.....

Op zoek naar een nieuwe baan, solliciteerde hij onder andere naar de functie van coördinator jureringen bij de Vaste Keurings Commissie (VKC). “Ik verwachtte er eigenlijk niks van, maar het werd een leuk en ongedwongen gesprek. Tot mijn aangename verrassing werd ik aangenomen.” De eerste maanden van zijn dienstverband besteedde hij aan het verruimen van zijn kennis. “Ik heb alle gewassen uit de vier sortimentsklassen in mijn hoofd gestampt en veel naar vakgenoten geluisterd.” Gerard is in de 33 jaar dat hij aan de VKC verbonden was altijd bezig geweest om ‘zijn club’ op de kaart te zetten. “Wat dat betreft, hadden we de wind in de zeilen. De activiteiten en innovaties kwamen in die tijd – eind jaren 70, begin jaren 80 – enorm opzetten. De sector werd groter, de vraag naar vernieuwing en kwaliteit nam toe, het aantal tentoonstellingen én het aantal keuringen groeide. De VKC is daar steeds nauw bij betrokken geweest en heeft aan deze ontwikkelingen een impuls gegeven. Nederland is een

echt expositieland geworden en er zijn allerlei nieuwe gewassen op de markt gekomen, zoals alstroemeria, lysianthus, bromelia en limonium.” De VKC groeide met de ontwikkelingen mee. “Van 120 juryleden en vijftien comités in 1978 zijn we gegroeid naar 350 juryleden en 35 comités nu. Bovendien zijn we ons gaan specialiseren. De comités bestaan uit een mix van universitaire medewerkers, veredelaars, telers en onderzoekers.”

PROJECTEN

Gerard is de VKC 33 jaar trouw gebleven. “Het werk was zo inspirerend, ik had de leukste baan van de wereld. Ik ontmoette bijzondere mensen, bleef altijd betrokken bij het product en kwam in alle uithoeken van het land.” Hoewel hij op 13 december officieel met pensioen ging, blijft hij voor een paar projecten nog betrokken bij de VKC. “Daar ben ik wel blij om. Ik doe de Groene Stad competitie Entente Florale en ik ga de keuringen op Keukenhof begeleiden, zodat mijn opvolger Rob van der Voort zijn handen vrij heeft voor de Floriade. Op 11 mei neem ik officieel afscheid, op Keukenhof.” Zijn passie voor het product zal er nooit minder om worden. “De schoonheid van de sierteelt fascineert mij enorm. De reeks van producten die de veredeling kan voortbrengen is eindeloos, er zit nog zoveel moois in de pijplijn. Dat vind ik geweldig en dat zal mij altijd blijven boeien.” Hij realiseert zich ook dat hij langzamerhand ‘uit the picture’ zal raken. “Ik merk nu al dat ik nog nauwelijks mails ontvang. Dat is prima, ik kan het heel goed loslaten. Ik wil mijn opvolger niet in de weg lopen. Ik zal op afstand wel altijd betrokken blijven. Loop straks ook weer even binnen bij de Midwinterflora. Geweldig, al die soorten. Dat blijft genieten.”

Hij besteedde altijd veel tijd aan zijn werk, erkent Gerard. “Toen ik pas bij de VKC kwam, maakte ik wel werkweken van zeventig á tachtig uur. Ik wilde de club op de kaart zetten en dat kostte veel tijd. Dat kon ik alleen maar doen omdat mijn echtgenote Marian – waarmee ik al veertig jaar getrouwd ben – zichzelf volledig wegcijferde. Zij zorgde ervoor dat thuis alles op rolletjes liep en ze nam een groot deel van de opvoeding van onze zoons Franck (38) en Olaf (36) voor haar rekening. Zij is de drijvende kracht van ons gezin. Die jaren zijn weg en komen niet meer terug, dat realiseer ik mij nu beter dan toen. Toch geloof ik niet dat die jongens er een trauma aan hebben overgehouden. In de weekenden was ik er wel vaak voor ze en dan deden we leuke dingen, die niks met het vak te maken hadden. Nu haal ik wat van

teelt fascineert mij'

Gerard de Wagt: 'Dit was de mooiste baan van de wereld'

die tijd in met de kleinkinderen; de vierde is op komst en ik geniet enorm van ze."

GOUD WAARD

Gerard ging ver in zijn passie, bemoeide zich graag overall mee bij de keuringen. "Onze juryleden lopen vrijwillig weg van hun bedrijf om voor de VKC te kunnen jureren. Zij zijn goud waard. Ik zag het als mijn taak om ervoor te zorgen dat het ze aan niks ontbrak, stelde me op als gastheer. Ik regelde eten, drinken en zondig een hotel. En de avond voor de tentoonstelling liep ik nog een rondje om alle kaartjes goed in het zicht te hangen, zodat de juryleden daar niet naar hoefden te zoeken. Dat is immers zonde van de tijd, die altijd beperkt is. Ik wilde ze een goed gevoel geven over hun betrokkenheid." In zijn enthousiasme liep Gerard ook wel eens te ver voor de troepen uit. Met de nodige zelfkennis: "Dan ging ik teveel op de stoel van de organisator zitten. Natuurlijk werd ik dan teruggefloten, heel terecht." De voldoening van zijn werk was altijd groot. "Bovendien heb ik er de nodige mensenkennis mee opgedaan." Terugkijkend op de afgelopen 33 jaar is Gerard

tevreden. "Organisaties kunnen tegenwoordig kiezen uit drie soorten keuringen: de kwaliteitskeuring, de handelskeuring op de veiling of de consumentenkeuring. Dit pakket biedt de VKC volop kansen en mogelijkheden om een bijdrage te leveren aan de Nederlandse tuinbouw." Wat tot zijn grote spijt niet is gelukt, is meer eenheid te realiseren in de sierteelt. "Bomen, bloemen en bollen zijn volledig versnipperd. Het is altijd mijn wens geweest om te groeien naar één krachtige, Nederlandse keuringsorganisatie. Je kunt aan de hand van thema's keuringen organiseren, promotie doen, onderzoek organiseren, kortom: alles op elkaar afstemmen. Overigens denk ik dat het wel steeds dichterbij komt. Bedrijven zoeken elkaar ook steeds

meer op." Zelf zal hij dit proces niet meer kunnen sturen. Als pensionada zal hij zijn tijd aan andere dingen gaan besteden. "We gaan een paar leuke reizen maken en volop van de kleinkinderen genieten. Ik ga 2012 met een heel andere blik in. Ik ben zowaar aan het klussen anders geslagen: voor het eerst van mijn leven heb ik een plank opgehangen in de schuur. Dat soort dingen deed ik nooit. Te druk, en ik was nooit zo handig. Nu neem ik er gewoon de tijd voor." Hij kijkt met het voor hem zo kenmerkende enthousiasme uit naar zijn afscheidsbijeenkomst op 11 mei. "Leuk om iedereen nog even te zien en te spreken. Ik ben er dankbaar voor dat ik dit werk – als verlengstuk van de jury – heb mogen doen voor de sector."

Resumé

Zijn vader bracht brandstoffen bij bollenkwekers. Zelf dacht Gerard de Wagt meer aan een baan als bollenreiziger. Dat hij op een dag als coördinator van de VKC-juryleden zijn brood zou verdienen, had hij niet voorzien. Het werk beviel hem echter zo goed, dat hij er 33 jaar van zijn leven aan wijdde. Wat hem altijd dreef, was zijn passie voor het product.